

Wat een verwarrende tijd is dit

Dan zijn we in hele korte tijd, van werkende ouders, ook meester en juf geworden, mantelzorgers en hebben we thuishkantoor.

Na de tweede week is het tijd om de balans op te maken. Thuishkantoor blijkt best lastig, beide werken we in een *vitaaal* beroep, dus ook veel naar het werk en op pad. De rol van juf of meester valt of staat met de inzet en het plezier van de kinderen. Zo leuk als met de klas, dat lukt natuurlijk niet. Maar er is wel meer tijd om samen te oefenen en weer meer te leren van de kinderen. Daarnaast hebben we nog meer respect gekregen voor de juffen en meesters en docenten van school.

De rol van mantelzorger is wat uitgebreid. Onze dappere ouders zijn vanwege hun leeftijd kwetsbaar, hoewel ze dat zelf beslist niet zo zien. Facetime biedt uitkomst, fijn om dagelijks even contact te hebben, het breekt de dag en het is een waardevol contact. De boodschappen doen we niet alleen meer voor eigen gezin en worden uitgewisseld als ware het smokkelwaar.

En hoe gaat het met ons als gezin? Voor de puber is het lastig, er is onrust maar ook een groot gemis van vriendinnen en sport. Er zijn voor het eerst rimpels in het tot nu toe mooie leven. Dit geeft natuurlijk gespreksstof en logischerwijs soms ook conflicten.

De vitale beroepen brengen eveneens onrust met zich mee. Zijn we voldoende voorbereid en wat gaan we nog allemaal meemaken? Soms liggen we beide om 6 uur wakker in de ochtend en dat is niet voor niks.

Dankbaar zijn we ook als gezin, dat we wonen waar we wonen, met alle gemakken, de tuin waarin gespeeld kan worden, genoeg kamers om even weg te duiken. Dat we nog gezond zijn, alle familie en vrienden waarmee we kunnen chatten, de mooie natuur, en dat we stiekem het vertrouwen hebben dat het uiteindelijk wel goed komt.

In de avond zetten we vaak het nieuws uit, en komen we tot stilstand. We steken een kaars aan. Het voelt als een gewone avond, we vergeten even de wereld om ons heen en zijn stil.

Joke